

HZ. MUHAMMED (SAV) AFFEDERDİ, HOŞGÖRÜLÜYDÜ

Hoşgörü bir şeyi anlayışla karşılamak, hoş görmektir. İnsanın kendisine yapılan kusur ve kabahatleri, kabalık ve görgüsüzlükleri insanların hatalarını onları kırmadan düzeltmeye çalışmaktır.

Hz. Peygamber (sav) kötülüğe kötülükle karşılık vermezdi, affeder, bağışlar ve hoş görürdü. Hiç kimseye beddua etmez herkesin iyiliğini isterdi. Hiç kimsenin kusurunu açığa çıkarmaz, kimsenin ayıbını ortaya koyup utandırmazdı. Bir kimsede uygunsuz bir davranış gördüğü zaman o kişinin adını anmaksızın düzeltmeye çalışırdı. "Bazılarına ne oluyor ki şöyle şöyle diyorlar, şöyle şöyle yapıyorlar" diyerek onun kaçınılması gereken bir davranış olduğunu belirtirdi.

Hz. Aişe Validemiz şöyle buyuruyor: " Ben Hz. Peygamber (sav)'in kendi şahsına yapılan bir haksızlığın öcünü aldığını hiç görmedim. Yalnız Allah'a hürmetsizlik ifade eden durumlar hariç. Eğer biri Allah'a hürmetsizlikte bulunmuş ise Allah Resulü bu konuda insanların en öfkeli olurdu."

Enes b. Malik şöyle anlatıyor: " Allah'ın Resulüne on sene hizmet ettim. Bana hiçbir zaman öf bile dememiştir. Yanlış bir iş yapsam niçin yapmadın demezler. Lüzumlu bir işi terk ettiğim zaman niçin terk ettin demezlerdi. Rasulullah (sav) insanların en güzel ahlaklısı idi"

Hz. Enes, bir ihmalden dolayı Peygamberimiz (sav)'in kendisini ikaz edişini şöyle anlatır:

" Resulullah (sav), bir gün beni bir iş için bir yere gönderdi. Ben 'Vallahi gitmem' dedim. Halbuki içimden Resulullah'ın beni gönderdiği yere gitmek geliyordu. Dışarı çıktım, çocukların yanına uğradım, onlar sokakta oynuyorlardı. Ben de aralarına karıştım, oynamaya başladım. Derken Resulullah (sav) geldi, arkamdan başımı tuttu. Yüzüne baktım, gülüyordu:

" Enescik, seni gönderdiğim yere gittin mi?" diye sordu. "Evet, gidiyorum yâ Resulallah' dedim."

Bu üstün vasıflardır ki, düşmanları tarafından bile takdir edilmiş, sevilmiş ve sevgisini onların kalbine de ulaştırarak, ebedî kurtuluşlarına vesile olmuştur.

Peygamberimiz (sav) savaş dışında, düşmanlarından kendine sığınan, teslim olan ve bağışlanmayı dileyenleri yüz üstü çevirmemiştir. Ricalarını kabul ederek affetmiştir.

Peygamber Efendimizin güzel ahlâkından birisi de affedici ve bağışlayıcı olmasıdır. Peygamberimiz kendi yakınlarına ve Sahabîlerine devamlı hoşgörülü olduğu gibi, düşmanlarını da, özellikle onlar güçsüz buldukları ve teslim oldukları zaman bağışlamış, suçlarını affetmiş, sonunda da pekçoğunun iman etmesine vesile olmuştur.

Hz. Aişe validemizin de buyurduğu gibi, Peygamberimiz yaratılışı icabı, kendisine kötülük edene kötülükle karşılık vermez; affeder ve intikam almaya da yanaşmazdı.

Peygamber (sav) savaş dışında, düşmanlarından kendine sığınan, teslim olan ve bağışlanmayı dileyenleri yüz üstü çevirmemiştir. Ricalarını kabul ederek affetmiştir.

Peygamberimiz (sav) kalabalık ordusuyla Mekke'nin fethi için yola çıktığı, Mekke'ye yaklaştığı ve şehre girdiği sırada, düşmanlarının pek çoğu çaresiz kalarak eline düşmüş, zelil bir vaziyette önüne yığılmışlardı. Fakat Peygamberimiz (sav) imkânı olduğu, gücü yettiği halde, rahmet Peygamberi olduğunu bir sefer daha göstermiş, düşmanlarını affetme büyüklüğünü ilan etmiştir.

Zaten Rabbi de kendisine böyle tavsiye etmiyor muydu?

"Kolaylık göster, affa sarıl, iyiliği tavsiye et, cahillerden de yüz çevir." (Araf Sûresi, 199.)

Peygamberimiz (sav)'in Mekke'yi fethi çıkan ordusunun şehre yaklaştığını öğrenen Mekke müşriklerinin içini bir korku sardı. Mekke'nin eski reisi Ebû Süfyan yanına iki kişi daha alarak ordu hakkında bilgi edinmek istedi. Ancak yolda giderken Müslüman askerleri tarafından yakalandı. Peygamberimiz (sav)'in amcası Hz. Abbas ellerinden alarak onu Peygamberimiz (sav)'in huzuruna getirdi.

Ebû Süfyan, Hicretten önce Peygamberimiz (sav)'e Mekke'de bulunduğu süre içinde her türlü işkence ve eziyeti yapmaktan geri kalmamıştı. Medine'ye hicretinden sonra da onu rahat bırakmadı. Peygamberimize karşı yapılan bütün düşmanca hareketlerin başında o bulunuyordu.

Kureyş'in başına geçerek müşrikleri devamlı Müslümanların aleyhine geçiriyor, ordu kurarak savaşa hazırlıyordu. Uhud ve Hendek savaşlarında müşrik ordusunda başkumandandı. Bu savaşlarda pekçok Müslümanın kanını dökmüştü.

İşte böyle bir müşrik reisi Peygamberimiz (sav)'in karargâhına getirildi. Bir gece bekledikten sonra da İslâmı kabul etti. Peygamberimiz (sav) kendisine yaraşan büyüklüğü gösterdi. Onu affetti. Bununla da kalmayarak, ona bazı imtiyazlar verdi. "Ebû Süfyan'ın evine kim girerse güvendedir" dedi.

Peygamberimiz (sav)'in affı sayesinde baş düşman, dostlar sınıfına geçti.

Hız. Hamza'nın katili Vahşi de Mekke'den kaçarak bir müddet kabileler arasında gizlendi. Fakat emin bir yer bulamıyordu.

Sonunda birisi kendisine "Sen kendin için en güvenli yeri ancak onun yanında bulabilirsin; git, Resulullah (sav)'den af dile" dedi.

Vahşi çekinerek ve sıkılarak Resulullah (sav)'in huzuruna girdi. Peygamberimiz (sav) Vahşi'yi görür görmez başını yere eğdi. Ona bakamıyordu. O anda amcasını hatırlamıştı. Hız. Hamza'nın al kanlar içinde bulunan başı gözünün önüne geldi. Mübarek gözlerinden yaşlar boşandı. Katil, karşısındaydı. Kısas yapabiliirdi. Kimse de bir şey diyemezdi. Fakat o yine büyüklük göstererek Vahşi'yi affetti. Fakat bir daha gözüne görünmemesini söyledi. Çünkü her gördükçe gözünün önüne Hız. Hamza geliyor, içi yanıyordu.

Ebû Cehil ve oğlu İkrime, Peygamberimiz (sav)'i her seferinde sıkıntıya sokan, ona eziyet vermek için elinden geleni yapan iki din düşmanıydı. Ebû Cehil, Peygamberimiz (sav) Kabe'de namaz kılariken üzerine deve işkembesi atan, arkasına geçip hücum ederek abasıyla boğmak isteyen, Peygamberimiz (sav)'i öldürmek için tuzaklar kuran, Müslümanlardan gelen bütün barış tekliflerini reddederek Bedir Savaşını körükleyen azılı bir düşmandı. Oğlu İkrime de babasıyla birlikte hareket ediyor, Peygamberimize düşmanlıkta önde gidiyordu.

İslâm ordusu Mekke'ye girince İkrime korkusundan Yemen'e kaçtı. Fakat hanımı Müslüman olmuştu. Peygamberimiz (sav)'in büyüklüğünü tanıyor, bağışladığı insanları yakından görüyordu. Kölesini yanına alarak kocasının peşine düştü. Yemen'de buldu. Peygamberimiz (sav)'den kendisini affedeceği hususunda teminat aldığını söyledi.

Medine'ye geldiler. Peygamberimiz (sav) İkrime'nin geldiğini duyunca onu karşılamak için çıktı. Öyle acele etti ki, sırtından hırkası bile yere düşmüştü. Onu güleryüzle karşıladı. "Merhaba ey süvari muhacir" diyerek kucakladı ve iltifatta bulundu.

İman eden İkrime, Peygamberimiz (sav)'e yaptıklarından dolayı mahcuptu. Fakat rahmet Peygamberi, Müslüman olan İkrime'ye şöyle dua etti:

"Allah'ım, İkrime'nin bana yaptığı bütün kötülükleri, Senin nurunu söndürmek için attığı her adımı affet. Yüzüme karşı ve giyabımda söylediği sözleri de affet."

Peygamberimiz (sav)'in affı en azılı bir düşmanını bile kuşatmıştı.

Hebbar bin Esved, gözü dönmüş bir Peygamber düşmanıydı. Her fırsatta Müslümanlara eziyet etmekten zevk duyuyordu. Pekçok Müslümanın canına kıymıştı. Bununla kalmamış, hicret esnasında Peygamberimiz (sav)'in kızı Zeyneb'i devesinden iterek düşürmüştü. Hamile bulunan Hız. Zeynep çocuğunu düşürdü. Bir müddet sonra da bu hastalıktan vefat etti. Böylece Peygamberimiz (sav)'in kan düşmanı da olmuştu.

Mekke'nin fethi günü Peygamberimiz (sav) onun kanını helal kılmıştı. Görüldüğü yerde öldürülecekti.

Hebbar çok korkuyordu. İran'a kaçmayı düşündü. Fakat daha sonra bundan vazgeçti. Akıllı davranarak Peygamberimiz (sav)'in huzuruna gitti. Ona iltica etti.

"Ya Resulallah, önce İran'a kaçmayı kararlaştırdım. Fakat sizin büyük affınızı, benzersiz müsamahanızı düşünerek işte huzurunuzda geldim. Yaptığım bütün suçlarımı itiraf ediyorum. Sizden af diliyorum" dedi.

Peygamberimiz (sav) af kapısını ona da açtı. Samimi itirafları üzerine Hebbar'ı bağışladı.